

Arrest

nr. 128 787 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger van Kirala origine te zijn, geboren op X te X, Sargodha District, Punjab. Tevens verklaart u van geboorte Akhmadi te zijn. In 2006 kwamen er op uw school 2 nieuwe leerkrachten. Ze zetten andere scholieren ertoe aan om niet met u om te gaan. In datzelfde jaar overleed uw vader. De aanvankelijk voor hem uitgekozen begraafplaats stuitte op verzet van moslims. Via bemiddeling van kennissen kon een andere begraafplaats voor uw vader worden bedongen. In februari 2009 was u op weg naar uw gronden, toen u ruzie kreeg met enkele jongens. Er ontstond een klein handgemeen, waarna de politie werd gealarmeerd. De politie pakte u – nogal hardhandig – op en nam u mee naar een cel waar u zowat een half uur werd vastgehouden. Toen de politie u liet gaan,

kreeg u te horen dat u in de toekomst bij gelijkaardige voorvallen niet zou beschermd worden. U bleef na dit voorval enkele dagen thuis om vervolgens naar Sargodha te gaan. U ging er vanaf september 2009 aan de slag bij een telefoonmaatschappij. Eind 2010 kwam uw werkgever er – u weet niet hoe of via wie – achter dat u een Akhmadi bent. Uw baas was heel boos en u werd ontslagen. In december 2010 ging u daarom naar uw vriend Shahid in Faisalabad. U mocht voor hem werken en hij gaf u onderdak. In april 2011 kwam Abbas, een man uit het dorp waar u zelf vandaan kwam, werk zoeken bij Shahid. Hij ontdekte dat u er tewerkgesteld was. U acht het mogelijk dat Abbas tegenstanders van de Akhmadi-gemeenschap heeft ingelicht dat u voor een moslim werkte in Faisalabad. Op 28 mei 2011 kreeg Shahid bezoek van een vijftal onbekenden van Djamaat e Dahba. Ze maakten Shahid duidelijk dat het hem, als moslim, verboden was om u te helpen in uw levensonderhoud te voorzien. U was niet thuis op dat moment. Toen u thuiskwam, na uw werk, kreeg u het wedervaren van Shahid te horen. U besliste om nog dezelfde dag te vluchten en onder te duiken. Eerst dook u een maand bij een vriend onder en vervolgens verbleef u 3 maanden in een hotel in Lahore en dit in afwachting van de organisatie van uw vlucht uit uw herkomstland. Op 30 september 2011 verliet u Pakistan. Via Abu Dhabi vloog u naar België.

Op 3 oktober 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van onderhavige aanvraag legt u de volgende documenten over: een kopie van (een gedeelte van) uw paspoort, uw identiteitskaart, een in België uitgereikt document van de Akhmadi-gemeenschap, een aanbevelingsbrief van een voormalige werkgever, een aankondiging van een conferentie van Khatme Nabuwat in Pakistan, en een internetartikel over een incident in verband met de begrafenis van een Akhmadi.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op uw persoonlijke geloofsovertuiging - u bent Akhmadi – die de basis zou geweest zijn voor vervolging in uw herkomstland.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Akhmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Akhmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Akhmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Akhmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case.” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Akhmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Zo werd vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties een manifest gebrek aan consistentie vertonen, waardoor de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees reeds fundamenteel wordt aangetast.

Tijdens uw uitgebreid asielgehoor haalde u een incident aan in **februari 2009** waarbij een handgemeen ontstond met enkele jongens uit uw dorp, waarna u werd opgepakt en kortstondig werd vastgehouden door de politie (CGVS, gehoorverslag dd.14.04.2014, p.6). Er werd u gevraagd of u ook in 2008 geslagen werd door mensen van uw dorp, aangezien u in de zogenaamde CGVS-vragenlijst (ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken) enkel melding maakte van een incident met dorpsgenoten in 2008 en niet in 2009. U beantwoordde de gestelde vraag negatief (CGVS, p.6). Vervolgens werd u geconfronteerd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst, DVZ, vraag 5.). U beweert (CGVS, p.6) dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel melding maakte van een incident in februari 2009, maar niks zei over **2008** en u vult aan: we werden wel vaker lastig gevallen; schelden enzo... (CGVS, p.6). Er werd u geattendeerd op het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins melding maakte van slagen in februari 2009, maar enkel in 2008. Hierop repliceert u dat uw verklaringen in voorkomend geval verkeerd genoteerd zijn (CGVS, p.6), wat niet volstaat qua verschoening. Immers, bij het begin van uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal werd u uitdrukkelijk gevraagd of de door u ingevulde vragenlijst u bij de Dienst

Vreemdelingenzaken was voorgelezen en of uw verklaringen er correct geregistreerd werden (CGVS, p.2). U verklaart hierop (CGVS, p.2) dat er enkele fouten slopen in uw verklaringen, maar die fouten hadden enkel betrekking op vraag 6 van voormelde vragenlijst. De daaropvolgende vraag, of de vragenlijst nog andere fouten bevatte, beantwoordde u uitdrukkelijk en ondubbelzinnig negatief (CGVS, p.2). Bijgevolg mag besloten worden dat uw verklaringen over een essentieel element van uw asielrelaas (ondergane vervolgingsfeiten) allerminst consistent zijn. Niet alleen situeerde u een fysieke confrontatie met dorpsgenoten, gevolgd door een politie-interventie, bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel qua jaartal (2008), terwijl u tijdens uw asielgehoor deze confrontatie niet enkel in een ander jaar (2009) situeert, maar hierbij ook tevens melding maakt van een specifieke maand (februari). Aangezien u in uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties slechts melding maakte van 1 fysieke confrontatie, mocht van u verwacht worden dat u deze ingrijpende gebeurtenis consequent in de tijd zou duiden, wat hier, zoals blijkt, niet het geval is. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor reeds in belangrijke mate ondermijnd.

Ook op een ander punt in uw verklaringen bleek u weinig consistent te zijn.

Er werd u immers gevraagd of u, al dan niet omwille van het behoren tot de Akhmadi-gemeenschap, veel/vaak geslagen bent in uw herkomstland (CGVS, p.10). U verklaart hierop (CGVS, p.10) dat u dit niet zou zeggen; weliswaar werden er wat tikken uitgedeeld bij de ruzie met jongens in 2009 (zie vorige paragraaf), maar vaker is dat niet gebeurd. Aangezien u in de vragenlijst verklaarde (vragenlijst, DVZ, vraag 5.) dat u veel bent geslagen geweest (in uw herkomstland), werd u met uw weinig consistente verklaringen geconfronteerd. U ontkent dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken het woord "veel" hebt gebruikt (CGVS, p.10). Vervolgens schrijft u de vastgestelde inconsistentie toe aan een mogelijke vertaalfout (CGVS, p.10), wat hier evenmin kan gelden als valabele verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. In dat verband kan verwezen worden naar de vorige paragraaf, waarin gesteld werd dat u bij het begin van uw asielgehoor zelf spontaan melding maakte van door u opgespoorde fouten. Welnu, de vaststelling dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de voor het Commissariaat-generaal voorziene vragenlijst verklaarde veel geslagen te zijn geweest en dit tegensprekt tijdens uw asielgehoor, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Op basis van de hiervoor vastgestelde tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen wordt uw geloofwaardigheid inzake de door u ondergane vervolgingsfeiten zwaar gehypothekerd. Deze vaststelling is uitermate belangrijk, aangezien voor het Commissariaat-generaal het louter behoren tot de Akhmadi-gemeenschap, niet volstaat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Van personen die beweren tot de Akhmadi-gemeenschap te behoren, wordt verondersteld dat zij een persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk maken, onder meer op basis van reeds ondergane feiten. Dat u hieromtrent dusdanig inconsistent bent, ondermijnt uw geloofwaardigheid wel degelijk in ernstige mate.

Daarenboven werden nog andere vaststellingen gedaan die uw geloofwaardigheid verder ondergraven. Zo moet uit uw verklaringen blijken dat u voor uw vlucht naar België nog 3 maanden in een hotel in de stad Lahore verbleef (CGVS, p.7 & 8). Aangezien dit uw laatste verblijfplaats in uw herkomstland was, alvorens u begon aan een ingrijpende onderneming (uw vlucht naar een nog onbekend land), werd u gevraagd wat de naam van het hotel was (CGVS, p.9), maar u geeft aan de naam van het hotel niet meer te kennen, in casu omdat u niet veel buiten kwam en u niet op de naam zou gelet hebben. Welnu, dat u van een hotel, dat gedurende maar liefst 3 maanden, nota bene voorafgaand aan uw vlucht, dienst deed als onderduikplaats, de naam niet (meer) kent, is weinig geloofwaardig te noemen, aangezien het uw allerlaatste verblijfplaats zou geweest zijn in uw herkomstland. De vaststelling dat u hieromtrent dermate onwetend bent, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Blijkens uw verklaringen was het bezoek bij uw vriend Shahid de gebeurtenis die uiteindelijk de aanleiding voor uw vlucht uit uw herkomstland zou zijn; hij kreeg op 28 mei 2011 bezoek van onbekenden van Djamaat e Dahba die naar u informeerden. Derhalve kon het voor u belangrijk zijn om te informeren of Shahid nadien nog bijkomende aanwijzingen had, waaruit bleek dat u nog gezocht werd. U weet echter niet of Shahid nog bezoek kreeg van Djamaat e Dahba (CGVS, p.10); u was in Lahore en u was te bang om buiten te komen. Er werd u vervolgens gevraagd of er dan geen andere manier was om bij Shahid te informeren, waarop u beweert (CGVS, p.10) dat u dit niet wilde; u vond het beter om te starten met de voorbereiding van uw vlucht. U erkent echter dat u ook na uw aankomst in België, toen u relatief veilig was, niet meer bij uw moeder informeerde naar Shahid; vrouwen gaan niet zo vaak naar buiten als mannen (CGVS, p.10). Welnu, dat u m.b.t. een persoon, die een cruciale rol speelt in uw relaas, aangezien hij persoonlijk werd aangesproken op het feit dat hij u onderdak bood, niet meer informeert naar zijn lot of niet meer navraagt of hij bijkomende informatie kreeg die erop wees dat u gevisieerd werd, doet eens te meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er kan verder opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat u klaarblijkelijk geen enkele noemenswaardige démarche hebt ondernomen om uw beweerde preciaire situatie in uw herkomstland aan te kaarten, hetzij bij vertegenwoordigers van uw gemeenschap, hetzij bij een

advocaat. U erkent dat uw gemeenschap hecht is, maar u bent destijds niet bezig geweest met het aanklaarten van uw precaire situatie in Pakistan; het leek u beter om onder te duiken om nadien te vluchten (CGVS, p.10). Dergelijk gedrag van een Akhmadi, die deel uitmaakt van een zeer hechte gemeenschap, waarvan sommige vertegenwoordigers hun invloed kunnen doen gelden om te bemiddelen bij conflicten, is weinig aannemelijk te noemen, onder meer op basis van bijgevoegde informatie van het Commissariaat-generaal.

Ook uw verklaringen over uw vlucht naar België zijn weinig geloofwaardig te noemen.

U reisde met uw paspoort naar België. Of er in dat paspoort een visum stond, weet u echter niet (CGVS, p.3). Uw smokkelaar zou u niet op de hoogte hebben gebracht over de precieze inhoud van de voor u gebruikte reisdocumenten (CGVS, p.3); in ruil voor een aanzienlijk bedrag zou u veilig naar België gebracht worden. Dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig te noemen. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker aan de buitengrenzen van de Schengenzone strikte en persoonlijke controles plaatsvinden, waarbij de gecontroleerde personen kunnen ondervraagd worden over hun reisbestemming en hun reisdoel. Dat u totaal geen informatie zou gekregen hebben van de smokkelaar is bijgevolg weinig geloofwaardig te noemen. Uw verklaringen over uw vlucht naar België zijn bijgevolg weinig aannemelijk te noemen en doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Op basis van deze vaststelling ontstaat bovendien het vermoeden dat u uw identiteitsdocument bij uitstek, uw Pakistaans paspoort, bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om aldus het bezit van een visum, de werkelijk door u beschreven reisweg en het moment van vertrek uit uw herkomstland te verheimelijken. U legde slechts een gedeeltelijke kopie over van uw paspoort.

Wat betreft andere door u opgeworpen asielmotieven (2 leerkrachten die andere leerlingen ertoe aanzetten om contact met u te vermijden, een conflict naar aanleiding van de begrafenis van uw vader, problemen op uw werk toen uw werkgever ontdekte dat u een Akhmadi was) kan weliswaar gesteld worden dat ze afkeurenswaardige uitingen van discriminatie zijn, maar naar aard, intensiteit en frequentie niet voldoende zwaarwichtig zijn om in uw hoofde te spreken van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Uw identiteitskaart en de (gedeeltelijke) kopie van uw paspoort bevatten gegevens over uw nationaliteit en uw naam, die hier niet betwist worden. Uit een door de Ahmadiyya Muslim Association Belgium uitgereikt attest (document 3: groene map) blijkt dat u een Akhmadi bent, wat niet betwist wordt. Verder legt u een aanbevelingsbrief van een werkgever neer (document 4). Uit het document blijkt dat u van 1 september 2009 tot 30 september 2010 als Sales Officer voor een

telefoonmaatschappij zou gewerkt hebben. Uit een dergelijk document mag afgeleid worden dat het voor u niet onmogelijk is (was) om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt in uw herkomstland. Het document staat echter op generlei wijze de problemen die u bij het bedrijf zou gekend hebben. U legt een document neer dat een congres van Khatme Nabuwat in Pakistan aankondigt (document 5: groene map), hetgeen geen informatie geeft over uw persoonlijke problemen. Ten slotte legt u een internetartikel voor m.b.t. een incident bij de begrafenis van een Akhmadi; u legt het document neer om aan te tonen welke problemen personen, behorend tot de gemeenschap, kunnen kennen. Het Commissariaat-generaal is zich, wat eerder werd gesteld, bewust van de problemen van de gemeenschap waartoe u behoort, maar het document wijzigt niets aan de gedane vaststellingen bij onderhavige aanvraag. Bijgevolg blijft de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag overeind.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofdde de toekenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stukken toe: twee rapporten van mensenrechtenorganisaties aangaande de mensenrechtensituatie in Pakistan (stuk 3), 6 pers-artikelen betreffende aanslagen in Pakistan (stuk 4) en enkele Belgische en Amerikaanse identiteitsdocumenten van familieleden van verzoeker (stuk 5).

Bij haar verweernota voegt verwerende partij het document 'COI Focus, *Pakistan Actuele Veiligheidssituatie*,' d.d. 18 februari 2014 toe.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De commissaris-generaal achtte het concrete asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig gezien verzoeker i) chronologisch inconsistente verklaringen aflegde aangaande een incident waarbij hij fysiek werd aangevallen, ii) tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de frequentie waarmee hij fysiek werd aangevallen, iii) vage verklaringen aflegde over zijn verblijfplaats in Pakistan voorafgaand aan zijn vlucht, iv) weinig interesse toont in de verdere evolutie van zijn problemen in Pakistan v) geen enkele stap ondernam om hulp te zoeken bij de vertegenwoordigers van zijn gemeenschap of bij de Pakistaanse autoriteiten en tenslotte vi) ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn reis naar België.

2.3.2.1. Inzake het risico op vervolging wegens het loutere behoren tot de Ahmadi-gemeenschap.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat zijn loutere hoedanigheid als Ahmadi niet zou resulteren in een vrees voor vervolging. Verzoeker citeert uit *“het arrest van het Europees Hof van 5 september 2012”* en meent daaruit af te leiden dat het belangrijkste punt de vraag betreft of verzoeker zijn geloof actief beleeft. Hij merkt hierbij op dat het duidelijk is dat hij zich in België actief inzet in de Ahmadiyya-gemeenschap en deze in België blijft opzoeken. Verzoeker wijst erop dat er een aantal wettelijke beperkingen opgelegd worden door de Pakistaanse overheid op de godsdienstbeleving van zijn gemeenschap, die dan ook een schending uitmaken van artikel 9 van het EVRM. Verzoeker vestigt de aandacht op het feit dat dat heel zijn familie uit Pakistan is weggevlucht en het statuut hebben van erkend vluchteling, hetgeen hij wenst te staven met stuk 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift. Geheel ten onrechte zou de bestreden beslissing vermelden dat deze familieleden illegaal in Duitsland en Frankrijk zouden verblijven. Deze vaststelling leidt er volgens verzoeker toe dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden voor verder onderzoek.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn loutere hoedanigheid als Ahmadi, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit die informatie (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013) blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt niet uit deze informatie, noch uit diegene die door verzoeker in zijn verzoekschrift worden weergegeven, dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De objectieve informatie van de commissaris-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat *“het gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd”* (*ibid.* p. 15). Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven (*ibid.*, p. 15). De hoedanigheid van Ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het standpunt van de asielinstanties van de Europese landen, inclusief het Verenigd Koninkrijk (*ibid.* p. 13-14), en wordt eveneens gedeeld door het UNHCR, dat slechts erkenning aanbeveelt *“depending on the individual circumstances of the case”* (UNHCR *Guideline Religious Minorities Pakistan*, d.d. 14/05/12). Wat betreft de onmogelijkheid voor verzoeker om zijn religie te uiten, wijst de Raad op het door verzoeker aangehaalde arrest van het EHV in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd blijkt evenwel nergens dat hij ooit op een bijzondere wijze actief zijn geloof heeft beleden in Pakistan, noch dat hij aldaar een prominente rol speelde binnen zijn geloofsgemeenschap. Verzoeker heeft immers op geen enkel ogenblik verklaard dat hij Pakistan heeft

verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden. *In casu* blijkt bijgevolg uit geen enkel objectief argument dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Verzoeker wijst nog op het feit dat hij in België zijn geloofsgemeenschap actief blijft opzoeken, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker nooit eerder in de asielprocedure heeft aangegeven dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden en/of hierdoor vervolgd te zijn geweest. Wat betreft de stelling van verzoeker dat zijn familieleden als vluchteling zijn erkend, terwijl de bestreden beslissing zou stellen dat zij illegaal in Europa verblijven, merkt de Raad op dat verzoeker op het gehoor zelf aangaf dat zijn problemen geen verband hielden met diegene van zijn familieleden, gezien zij al langer uit Pakistan vertrokken waren (gehoorverslag p. 2). Uit de stavingstukken die verzoeker dienaangaande aanbrengt (stuk 5), kan overigens slechts worden afgeleid dat diverse familieleden van verzoeker tot Belg en Amerikaan genaturaliseerd zijn, doch niet dat hun verblijfsrecht in die landen via het vluchtelingenstatuut tot stand kwam.

Gelet op het voorgaande kon de commissaris-generaal *in casu* terecht opmerken dat de loutere hoedanigheid van Ahmadi niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Een dergelijke vrees dient in concreto aangetoond te worden middels een geloofwaardig relaas. Lager zal blijken dat verzoeker hier niet toe in staat blijkt.

2.3.2.2. Inzake het asielrelaas van verzoeker

In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Wat betreft de chronologische inconsistentie met betrekking tot het incident waarbij hij door een jongerenbende zou zijn geslagen, merkt verzoeker op dat de feiten reeds dateerden van meer dan drie jaar voor het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en meer dan vijf jaar voor het interview bij de commissaris-generaal. Verzoeker acht het voorts *“flagrant en onredelijk”* dat hem verweten wordt bij de commissaris-generaal niet te hebben verteld *“veel”* geslagen te zijn, gezien immers *“uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij niet twijfelt aan het feit dat verzoeker geslagen is”*. Verzoeker ontkent een gebrekkige interesse te hebben in zijn problemen en meent dat hij er steeds alles aan gedaan heeft om informatie te bekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat alle concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk zijn. Verzoeker komt niet verder dan het minimaliseren van deze vaststellingen en het louter ontkennen van zijn verklaringen, doch onderneemt geen enkele poging om de vele vastgestelde inconsistenties op enige wijze te ontcrachten met enig objectief argument. Zo blijkt dat verzoeker het incident waarbij hij werd geslagen bij de aanvang van zijn asielaanvraag situeerde in 2008, terwijl hij dat bij het Commissariaat-generaal in februari 2009 plaatste. Ook met betrekking tot de intensiteit van het aantal mishandelingen legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij *“veel geslagen werd”* (vragenlijst, vraag 5). Toen de dossierbehandelaar op het Commissariaat-generaal verzoeker op het gehoor vroeg of hij veel geslagen werd omwille van het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap antwoordde hij daarentegen ontkennend: *“Dat zou ik niet zeggen, er werden wel wat tikken uitgedeeld bij de ruzie in 2009, maar vaker is dat niet gebeurd”* (gehoorverslag p. 10). Hieruit blijkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de kern van zijn relaas, namelijk mishandelingen door extremistische moslims omwille van zijn geloof. Ten overvloede bleek dat verzoeker ook de omstandigheden rond zijn vlucht, namelijk zijn bewering drie maand ondergedoken te zijn in een hotel in Karachi om zijn vlucht voor te bereiden, niet met coherente en plausibele verklaringen aannemelijk kon maken. Zo kon verzoeker de naam van dat hotel op het gehoor niet aangeven, hetgeen niet aannemelijk is. De commissaris-generaal kon bijgevolg op basis van de vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing in redelijkheid besluiten dat aan het asielrelaas van verzoeker geen enkel geloof kan worden gehecht. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging.

In zijn verzoekschrift vestigt verzoeker nog de aandacht op de politieke situatie in Pakistan, die hij wenst te staven met enkele rapporten aangaande mensenrechtensituatie (stuk 3) en persuittreksels aangaande bomaanslagen (stuk 4). Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat evenwel niet om aan te tonen dat de asielzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond

en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en op de vaststelling dat het loutere behoren tot de Ahmadi-gemeenschap op zich niet resulteert in een gegronde vrees voor vervolging, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het reële risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn verweernota voegt dat er zich in de provincie Punjab weliswaar sporadische en gerichte gewelddadige incidenten voordoen die meestal politiek en/of religieus zijn geïnspireerd, doch blijkt anderszins niet dat er zich aldaar thans een situatie van willekeurig gewapend geweld voordoet in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet (COI Focus, Pakistan Algemene veiligheidssituatie, d.d. 18 februari 2014, p. 11). Deze informatie wordt door verzoeker niet betwist, noch onderneemt hij een poging om bovenvermelde conclusie te ontkrachten met andersluidende objectieve en recente informatie. Verzoeker voegt weliswaar pers-artikelen bij aangaande bomaanslagen in Pakistan (stuk 4), doch geen van de daarin vermeldde incidenten deed zich voor in verzoekers regio van herkomst Punjab.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER